

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **NeraAgro, spol. s r. o.**, se sídlem Práce 657, Neratovice, zast. Mgr. Markétou Koubíkovou, advokátkou se sídlem Balbínova 1093/27, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2022, č. j. 62 A 147/2020-56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č. j. 36884/2020-MZE-18111, sp. zn. 15AVD497/2020-18111 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“); tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil usnesení Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 10. 2019, č. j. UKZUZ 188532/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o obnovení povolení přípravku na ochranu rostlin *Kuprikol 250 SC* (dále jen „*Kuprikol 250 SC*“).

[2] Stěžovatelka od roku 2006 vyrábí přípravek *Kuprikol 250 SC*, který slouží k ochraně rostlin před houbovými chorobami a plísněmi; účinnou látkou tohoto přípravku je

oxychlorid mědi, dodávaný společností Montanwerke Brixlegg AG. Dne 11. 2. 2019 stěžovatelka podala ke správnímu orgánu I. stupně žádost o obnovení povolení přípravku *Kuprikol 250 SC* podle čl. čl. 43 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 ze dne 21. 10. 2009 o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh a o zrušení směrnic Rady 79/117/EHS a 91/414/EHS (dále též „nařízení č. 1107/2009“). Řízení o obnově povolení přípravku *Kuprikol 250 SC* bylo správním orgánem I. stupně zastaveno poté, co stěžovatelka neodstranila podstatné vady žádosti bránící pokračování v řízení. Odvolání stěžovatelky žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] V **žalobě** stěžovatelka především tvrdila, že prvostupňové rozhodnutí je nesprávné, neboť k zastavení řízení došlo v důsledku vadného postupu ze strany správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatelky se správní orgán I. stupně nedůvodně, svévolně a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu odklonil od své dosavadní dlouhodobé a konstantní správní praxe. O povolení či obnovení *Kuprikolu 250 SC* bylo rozhodováno ke stěžovatelčině žádosti od roku 2006 již šestkrát, a to i poté, co nabylo účinnosti nařízení č. 1107/2009; podle stěžovatelky se nijak nezměnily požadavky prováděcích nařízení.

[4] Podle stěžovatelky měl správní orgán I. stupně povolit obnovení *Kuprikolu 250 SC*, tak, jak to udělaly jiné členské státy Evropské unie. Stěžovatelka argumentuje tím, že na Slovensku byl povolen přípravek *Kuprikol 50*, a to na základě stejných podkladů, jako nyní; dále uvedla, že k obnovení povolení přípravku na bázi oxychloridu mědi přistoupilo též například Německo. Správní orgán I. stupně pochybil, nepostupoval-li v souladu s čl. 43 odst. 6 nařízení č. 1107/2009.

[5] Žalovaný rovněž postupoval nesprávně, jestliže žádost stěžovatelky nezamítl, ale řízení zastavil. Stěžovatelka se však primárně domnívá, že jí předložené podklady a informace umožňovaly pokračování v řízení a správní orgán I. stupně měl nařídít ústní jednání ve věci. Rozhodnutí žalovaného dále trpí vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož nehodnotí základ sporu, tj., zda se právní úprava změnila natolik, aby mohla být dosavadní správní praxe legitimně zcela změněna a aby to odůvodnilo nové požadavky správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, v čem konkrétně se právní úprava změnila a které konkrétní požadavky jsou v unijní legislativě oproti minulému roku zakotveny nově. Z rozhodnutí žalovaného navíc často není zřejmé, co je stanoviskem správního orgánu I. stupně a co je vypořádání odvolacích námitek.

[6] **Krajský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Krajský soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí shrnul průběh řízení i konkrétní nedostatky stěžovatelčiny žádosti; dále se žalovaný vyjádřil ke konkrétním odvolacím námitkám a rovněž uvedl, podle jaké právní úpravy postupoval. Skutečnost, že žalovaný zastává stejný právní názor jako správní orgán I. stupně, nečiní jeho rozhodnutí nesrozumitelné. Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli, že nedošlo ke změně legislativních požadavků majících vliv na platnost dříve uděleného povolení. Nebylo možné postupovat podle zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „zákon o rostlinolékařské péči“), jak tomu bylo v minulosti. Postup obnovení povolení přípravku *Kuprikol 250 SC* již upravovalo nařízení č. 1107/2009, zejména spolu s prováděcím nařízením Komise (EU) 2018/1981 ze dne 13. prosince 2018, kterým se v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009

pokračování

o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh obnovuje schválení účinných látek sloučeniny mědi jako látek, které se mají nahradit, a mění příloha prováděcího nařízení Komise (EU) č. 540/2011 (dále jen „nařízení č. 2018/1981“) a nařízení Komise (EU) č. 284/2013 ze dne 1. března 2013, kterým se v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh stanoví požadavky na údaje o přípravcích na ochranu rostlin (dále jen „nařízení č. 284/2013“). Podmínky původně stanovené prováděcím nařízením Komise (EU) č. 540/2011 ze dne 25. května 2011, kterým se provádí nařízení č. 1107/2009, pokud jde o seznam schválených účinných látek (dále jen „nařízení č. 540/2011“), byly přijetím nařízení č. 2018/1981 změněny a stěžovatelka měla povinnost tuto změnu respektovat.

[7] V odkazu na internetové stránky v případě prvních dvou výzev neshledal krajský soud pochybení. Odkaz na metodické doporučení (kde mělo být uvedeno, jak je třeba při podávání žádosti postupovat), byl pro stěžovatelku srozumitelný a dostupný; stěžovatelka nenamítla, že by tomu tak nebylo. Její argumentace, že neví, jaké informace byly v období doručení výzvy na webu zveřejněny, proto není přesvědčivá. Stěžovatelka na první dvě výzvy reagovala tak, jak bylo ze strany správního orgánu I. stupně požadováno, byť ne kompletně, což svědčí o tom, že tyto výzvy byly dostatečně určité a stěžovatelka věděla, jak na ně reagovat.

[8] Není pravda, že stěžovatelka byla výzvou č. 2 vyzvána k odstranění jiných nedostatků než výzvou č. 1; výzva č. 2 některé požadavky výzvy č. 1 spíše konkretizovala. Výzva č. 3 již neobsahovala odkaz na příručku, nýbrž zcela konkrétní požadavky adresované stěžovateli. K doplnění žádosti byla stěžovateli poskytnuta lhůta cca 7 měsíců (po výzvě č. 3 se jednalo o lhůtu cca dvouměsíční), než bylo řízení o obnovení povolení přípravku zastaveno. Stěžovatelka k zadání požadovaných studií mohla přistoupit již po výzvě č. 1, neboť již v tento okamžik věděla, co je po ní požadováno. Navzdory tomu stěžovatelka některé ze studií skutečně zadala a následně předložila až v odvolacím řízení. Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že výzva k předložení požadovaných podkladů měla být vydána formou usnesení, neboť takovou povinnost správní řád správnímu orgánu neukládá. Odkaz na článek 43 odst. 6 nařízení č. 1107/2009 není dle krajského soudu relevantní, neboť stěžovateli nic nebránilo předložit bezvadnou žádost či její náležitosti na základě výzev doplnit. S ohledem na postupně vydané výzvy si stěžovatelka musela být vědoma toho, že předložené podklady nemohou stačit k tomu, aby bylo její žádosti vyhověno. Krajský soud podotkl, že stěžovatelka byla opakovaně vyzývána k předložení bezvadné žádosti, není tedy pravdou, že by jí ze strany správního orgánu I. stupně nebyl poskytnut prostor pro to, aby mohla jakkoli vyjádřit své názory a na výzvy reagovat. Dle krajského soudu k porušení § 82 odst. 4 správního řádu žalovaným nedošlo, neboť stěžovatelka měla dostatečný prostor k doplnění své žádosti. Podklady doplněné v rámci odvolání proto nemohou představovat skutečnosti nebo důkazy, které stěžovatelka nemohla uplatnit dříve.

[9] Krajský soud dále konstatoval, že v důsledku legislativní změny se zásadním způsobem změnilы podmínky pro postup správního orgánu I. stupně, a existoval zde proto legitimní důvod k odchýlení se od původní praxe. Očekávání stěžovatelky, že k žádosti o obnovení povolení postačí předložení *Letter of Access*, tak postrádá legitimní důvod. Zásada legitimního očekávání nepředchází zásadu zákonnosti. S ohledem na změnu

právní úpravy na unijní úrovni bylo nezbytné přípravek na ochranu rostlin obsahující účinnou látku vyjmenovanou v příloze I. nařízení č. 2018/1981 opětovně posoudit.

[10] K tvrzení stěžovatelky, že postup správního orgánu I. stupně neodpovídal postupu orgánů v jiných členských státech, krajský soud konstatoval, že stěžovatelka uvedla v návrhu registrační zprávy (část B0) Českou republiku jako členský stát zpravodaj pro centrální zónu a Slovensko jako dotčený členský stát. Vzhledem k tomu, že oprávněným členským státem zpravodajem byla Česká republika, byl správní orgán I. stupně příslušným o žádosti stěžovatelky rozhodnout. Pokud by některý jiný stát o téže věci rozhodoval dříve a jiným způsobem, ač by k tomu nebyl dle článku 43 odst. 3 v návaznosti na článek 35 nařízení č. 1107/2009 příslušný, nemůže to mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

[11] Krajský soud nepovažoval za nutné dokazovat rozhodnutím Ústředního kontrolního a skúšobného ústavu polnohospodářského v Bratislavě ze dne 24. 1. 2020, č.z. 2857/2020, č.s. 964/2020-270, ve věci přípravku *Kuprikol 50*, na které stěžovatelka odkazovala především proto, že se jednalo i jiný přípravek. Zásadu legitimního očekávání navíc nelze dovozovat z jednoho vybraného rozhodnutí jiného správního orgánu v případě, kdy se rozhodnutí žalovaného opírá o relevantní unijní nařízení a je dostatečně a věcně správně zdůvodněno. Ze shodných důvodů krajský soud neshledal potřebným dokazovat ani jinými dřívějšími rozhodnutími správního orgánu I. stupně, zmiňovanými stěžovatelkou v žalobě. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že v případě řízení o žádosti na obnovu povolení byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[12] V **kasační stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že krajský soud nesprávně posoudil nezákonnost výzev, když je neshledal neurčitými a veškeré výzvy považoval za dostatečně srozumitelné pro doplnění žádosti. Stěžovatelka trvá též na tom, že jí nebyl poskytnut dostatečný časový prostor pro doplnění žádosti. Dále nesouhlasí s tím, že výzva učiněná formou odkazu na webové stránky neodporuje § 45 odst. 2 správního řádu, trvá na tom, že je povinností správního orgánu srozumitelně sdělit, co konkrétně v žádosti postrádá, případně uvědomit žadatele, že obdržené podklady nejsou z konkrétních důvodů správné či relevantní. Krajský soud rovněž pochybil, když všechny výzvy zohlednil při posuzování poskytnutého časového prostoru pro odstranění vad žádosti a nesprávně uzavřel, že stěžovatelka měla dostatek času a informací pro včasné odstranění nedostatků podání.

[13] Stěžovatelka tvrdí, že se jednalo o výzvu k provedení úkonu ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu, a tudíž by měla být vydána formou usnesení. Krajský soud se rovněž nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou týkající se koncentrace řízení, když toliko popsal institut koncentrace ve správním řízení a dále citoval rozhodnutí žalovaného. Krajský soud však vůbec nereagoval na námitku, že nedostatečnost některých podkladů žádosti byla konstatována až v rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v případě podkladu *Letter of Access* až v rozhodnutí žalovaného. Proto stěžovatelka neměla možnost tyto podklady doplnit dříve než v odvolacím řízení.

pokračování

[14] Stěžovatelka dále znovu namítá existenci ustálené rozhodovací praxe, která v ní vyvolala legitimní očekávání stejného postupu správního orgánu I. stupně; ten měl přihlédnout k jejímu legitimnímu očekávání a následně vynaložit větší aktivitu v rámci pomoci při odstraňování nedostatků podání. Krajský soud však nezohlednil existenci dřívější rozhodovací praxe a pomocnou roli (aktivitu) správních orgánů relativizoval. Stěžovatelka nadále trvá na své žalobní argumentaci ohledně toho, že správní orgán I. stupně postupoval při posuzování žádosti stěžovatelky odlišně, než slovenské správní orgány (popř. jiné příslušné správní orgány v Evropské unii). Krajský soud pochybil, domnívá-li se, že zásadu legitimního očekávání nelze dovozovat z jednoho vybraného rozhodnutí konkrétního správního úřadu; dle stěžovatelky naopak i jedno rozhodnutí v téže věci, by mělo být relevantním podkladem pro posouzení této námitky. Uvedené podle stěžovatelky vyplývá z principu Evropské unie, jímž je sjednocování legislativy a rozhodovací praxe. V důsledku toho by se správní orgány měly zabývat existencí (jiných) rozhodnutí v dané věci a případně se vypořádat s potřebou odlišného závěru. V nyní posuzované věci však k ničemu takovému nedošlo, neboť slovenské rozhodnutí nebylo zohledněno.

[15] Nesprávně měl krajský soud podle názoru stěžovatelky rovněž posoudit naplnění podmínek pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu; v této souvislosti namítá, že se krajský soud nevypořádal s jejími žalobními námitkami uvedenými pod bodem C žaloby.

[16] Stěžovatelka trvá na tom, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevyřešil základ sporu, jímž je otázka, zda se právní úprava změnila natolik, aby mohla být legitimně dosavadní správní praxe zcela změněna (tedy aby byly odůvodněny nové požadavky správního orgánu I. stupně). Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jak konkrétně se právní úprava změnila a které konkrétní požadavky jsou v unijní legislativě oproti minulému roku zakotveny nově. Žalobou napadené rozhodnutí se navíc z velké části skládá z citací a stanovisek správního orgánu I. stupně, přičemž někdy není znatelné, kdy se jedná o vlastní názor odvolacího orgánu a kdy jde toliko o převzaté stanovisko správního orgánu I. stupně. Žalovaný nadto nebyl schopen či ochoten vyhodnotit stěžovatelkou předložené podklady rozhodnutí.

[17] Žalovaný se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnil s právními a skutkovými závěry vyjádřenými v rozsudku krajského soudu. Žalovaný poukázal na obsah jednotlivých výzev a uvedl, že vzhledem ke složitosti procesu zajištění rovného přístupu ke všem žadatelům správní orgán I. stupně zveřejňuje požadavky plynoucí z příslušných právních předpisů na úrovni Evropské unie a České republiky na svých webových stránkách v příručce pro žadatele o povolení přípravku na ochranu rostlin. Příručka obsahuje i základní formuláře, které správní orgán I. stupně požaduje vyplnit a které obsahují požadavky na základní informace o žadateli i o přípravku. Soupis příloh žádosti jednoznačně identifikuje dokumenty, které je s žádostí nutno předložit. Poskytování informací prostřednictvím webové stránky příslušné povolovací autority je v členských zemích zcela běžné, jak ostatně konstatoval i krajský soud. Ve výzvách byly konkrétně označeny přílohy, které bylo třeba doplnit, a to vše bylo podpořeno odkazem na příručku, která je dostatečně návodná. Registrační autority jiných členských zemí postupují vůči žadatelům obdobně. Stěžovatelka nerozporela výzvy či funkčnost daných odkazů. Zpochybňování těchto výzev až v žalobě považuje žalovaný za účelové,

kdy stěžovatelka nefunkčnost odkazů nijak nedokládá ani neprokazuje. Není důvodná námitka, že by žalovaný provedl koncentraci řízení a nijak se nezabýval důkazy předloženými spolu s odvoláním. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že se především bude zabývat podmínkami pro zastavení řízení, nijak však nerezignoval na předložené novoty, když se k nim vyjádřil a dospěl k závěru, že předložené důkazy nejsou dostatečné k obnovení povolení či ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

[18] K námitce stěžovatelky, že se žalovaný odklonil od své předchozí rozhodovací praxe, žalovaný poznamenal, že Česká republika, jako členský stát posuzující žádost, měla podle pokynů SANCO/2010/12170 rev. 14, ze dne 7. 10. 2016, rozhodnout o žádosti o obnovení povolení přípravku na ochranu rostlin obsahujících sloučeniny mědi do 30. 9. 2019. Stěžovatelka však přes velkoryse nastavené termíny k doplnění dokumentace svoji žádost o nezbytné přílohy nedoplnila. Výzvy k doplnění přitom byly zcela konkrétní a návodné. Rozdíl mezi dřívějšími řízeními o obnovení povolení přípravku *Kuprikol 250 SC* (ev. č. 4485-0) a řízením o obnovení téhož přípravku vedeném na žádost stěžovatelky doručené dne 12. 2. 2019 spočívá v odlišnostech obsahu prováděcích právních předpisů účinných při podání žádosti ve věci. Podklady předložené stěžovatelkou v minulosti nejsou a nemohou být dostatečné pro povolení přípravku v návaznosti na vývoj legislativy a požadavků na údaje, přičemž požadavky na přípravek se mohou v průběhu let měnit. K obnovení schválení přípravku nepostačují pouze údaje o účinné látce v něm obsažené, tedy pouhé předložení souhlasu s přístupem k datům (*Letter of Access*) od výrobce účinné látky, jak argumentuje stěžovatelka. Prováděcí nařízení č. 2018/1981 je použitelné od 1. 1. 2019. Z toho vyplývá, že vůči stěžovateli nemohla být zavedena žádná správní praxe, jelikož se vůči ní jednalo o první řízení vedené podle tohoto nařízení.

[19] Stěžovatelka na základě požadavku uvedeného ve výzvě č. 2 k doplnění podkladů označila v předloženém návrhu registrační zprávy (část B0) ČR jako členský stát zpravodaj pro centrální zónu a Slovensko jako dotčený členský stát. Jestliže příslušný orgán Slovenské republiky vydal rozhodnutí dříve, než zpravodajský členský stát dokončil posuzování, pak postupoval v rozporu s čl. 35 nařízení č. 1107/2009 a žalovaný za to nenese odpovědnost. Podmínky pro uplatnění čl. 43 odst. 6 nařízení č. 1107/2009 nebyly naplněny.

[20] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a z důvodů, které stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila, současně zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, jedná se tedy o kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat touto námitkou, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak měl krajský soud

pokračování

rozhodnout, respektive jak podrobně měl být rozsudek odůvodněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Nutno zdůraznit, že otázku nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud posuzuje zdrženlivě (viz rozsudek ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-23).

[23] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že se krajský soud zcela vyhnul námitkám, které se týkaly nesprávného vyhodnocení podmínek pro zastavení řízení. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že krajský soud se výslovně nezabýval jejím tvrzením, že žádost o povolení obnovení přípravku *Kuprikol 250 SC* měla být zamítnuta (nikoliv řízení o ní zastaveno). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné, je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-35). Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, proč považoval soud podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu za splněné. Krajský soud se zabýval otázkou, zda stěžovatelka ve stanovené lhůtě odstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, přičemž dospěl k závěru, že stěžovatelka této povinnosti nedostála, neboť nedoložila dokumenty, jež po ní správní orgán I. stupně v souladu s čl. 43 nařízení č. 1107/2009 vyžadoval. Skutečnost, že krajský soud explicitně neuvedl, proč nebyla žádost stěžovatelky zamítnuta, proto nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Výše zmíněným požadavkům na odůvodnění napadený rozsudek vyhovuje; námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tudíž není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předeseílá, že se již v rozsudku ze dne 17. 8. 2023, č. j. 4 As 259/2022-29, obdobnou věcí na půdorysu stejných kasačních námitek stěžovatelky jako v nyní souzené věci, zabýval. Přestože v řízení vedeném pod sp. zn. 4 As 259/2022 šlo o přípravek *Kuprikol 50*, vycházel Nejvyšší správní soud ze závěrů vyslovených čtvrtým senátem, neboť právní a skutkový základ, jakož i procesní okolnosti jsou v obou řízeních zcela totožné.

[25] Podle čl. 35 nařízení č. 1107/2009 „*žádost posoudí členský stát navržený žadatelem, pokud se pro posouzení žádosti nerozhodne jiný členský stát ve stejné zóně. Členský stát, který bude žádost posuzovat, o této skutečnosti informuje žadatele. Na žádost členského státu, jenž žádost posuzuje, spolupracují ostatní členské státy ve stejné zóně, pro kterou byl žádost podána, s cílem zajistit spravedlivé rozdělení pracovní zátěže. Ostatní členské státy v zóně, pro kterou byla žádost podána, neuskuteční ohledně daného spisu žádné kroky, dokud členský stát, který žádost posuzuje, toto posouzení nedokončí. Pokud byla žádost podána ve více než jedné zóně, dohodnou se členské státy provádějící hodnocení žádosti na hodnocení údajů, které se nevztahují k zemědělským podmínkám a podmínkám v oblasti životního prostředí.*“

[26] Podle čl. 43 odst. 3 téhož nařízení „*členské státy ověří, že všechny přípravky na ochranu rostlin, které obsahují příslušnou účinnou látku, safener či synergent, splňují všechny podmínky a omezení stanovené v nařízení o obnovení schválení podle článku 20. Členský stát*

uvedený v článku 35 koordinuje v každé zóně ověřování shody a posuzování předložených údajů za všechny členské státy dané zóny.“

[27] Podle § 45 odst. 2 správního řádu „nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).“

[28] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“

[29] Ze správního spisu vyplývají tyto relevantní skutečnosti. Dne 11. 2. 2019 se stěžovatelka obrátila na správní orgán I. stupně s žádostí o „Reregistraci přípravku Kuprikol 250 SC“, v níž uvedla, že dne 31. 1. 2019 vešlo v platnost nařízení č. 2018/1981 a mění se příloha prováděcího nařízení č. 540/2011, a proto žádá o přehodnocení přípravku Kuprikol 250 SC. Dále zmínila, že neprodleně zašle aktuální *Letter of Access* od výrobce účinné látky a zavazuje se dle nutnosti zajistit případné další údaje o přípravku, kromě těch, které již byly dodány.

[30] Správní orgán I. stupně na tuto žádost reagoval výzvou č. 1 ze dne 26. 2. 2019, č. j. UKZUZ 029715/2019, v níž stěžovatelce uložil, aby ve lhůtě do 31. 3. 2019 předložila požadované chybějící doklady specifikované v příloze č. 1. Zároveň stěžovatelku poučil, že nedodá-li podklady stanovené pro rozhodnutí ve věci, bude její žádost považována za nepřijatelnou a řízení bude zastaveno. Příloha č. 1 výzvy č. 1 obsahuje požadavky na doplnění dokumentačního souboru u přípravku Kuprikol 250 SC (Informace podle čl. 43 odst. 2 nařízení č. 1107/2009): vyplněné formuláře Žádost, Příloha 0, Příloha III, včetně příslušných příloh uvedených pod bodem 1.11 (viz Příručka pro žadatele o povolení přípravku na ochranu rostlin, ÚKZÚZ leden 2016, <http://eagri.cz/public/web/ukzuz/portal/pripravky-na-or/povolovani-pripravku-slozka/>).

[31] Jelikož stěžovatelka v reakci na výzvu nedoložila všechny požadované podklady nutné pro posouzení její žádosti, vydal správní orgán dne 2. 4. 2019 výzvu č. 2, č. j. UKZUZ 051893/2019, již uložil stěžovatelce, aby předložila požadované chybějící doklady specifikované v příloze č. 1., a to ve lhůtě do 23. 4. 2019. Příloha č. 1 výzvy č. 2 obsahuje požadavky na doplnění dokumentačního souboru č. 2 u přípravku Kuprikol 250 (informace podle čl. 43 odst. 2 nařízení 1107) ve formě: (1.) informace o zónách a členských státech EU, v nichž je podána žádost o obnovení povolení předmětného přípravku – bod č. 1. 6 formuláře, Příloha III k žádosti; (2.) informace, který členský stát má provést vyhodnocení pro danou zónu – bod č. 1.7. formuláře Příloha III k žádosti; (3.) přílohy č. 1.11.3 až 1. 11. 16 formuláře Příloha III k žádosti. U každého z těchto bodů je uveden výše již zmíněný odkaz na příručku pro žadatele o povolení přípravku na ochranu rostlin.

[32] Na výzvu č. 2 stěžovatelka reagovala přípisem ze dne 23. 4. 2019, v němž uvedla, že zasílá 3 CD, vždy 1 CD pro každý přípravek Kuprikol 50, Kuprikol 250 SC a CurzateK; CD vždy obsahují stejně vyplněné dokumenty A, B0-B10 a C, ale se starými daty, nová nejsou ani k účinným látkám, ani k přípravkům. Tato data byla již v roce 2011 dodána, byť v jiné formě. Proto ke shora zmíněným dokumentům stěžovatelka dodala ještě dokument H, kde

pokračování

jsou aktuální bezpečnostní listy na přípravky a všechny suroviny, a rovněž i dokument KIII-KCP, kde jsou všechny dostupné studie k přípravkům v plném znění.

[33] Ve výzvě č. 3 ze dne 3. 6. 2019, č. j. UKZUZ 095040/2019, správní orgán I. stupně stěžovatelku upozornil na to, že nebyly předloženy veškeré informace nezbytné pro rozhodnutí věci. Proto stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě do 5. 8. 2019 předložila požadované chybějící doklady specifikované v příloze č. 1 této výzvy; současně stěžovatelku poučil o tom, že pokud nedodá chybějící podklady nezbytné pro rozhodnutí věci, bude žádost považována za nepřijatelnou a řízení ve věci bude zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Příloha č. 1 této výzvy obsahuje několik desítek konkrétně formulovaných požadavků na 18 stranách této přílohy.

[34] Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala přípisem ze dne 2. 8. 2019, v němž uvedla, že zasílá doplněné soubory k registraci přípravku *Kuprikol 250 SC* dle obdržených požadavků. Dále uvedla, že i když byl vydán *Letter of Access*, nemá přístup ke studiím, které pokrývá, a proto není možné vyčerpávajícím způsobem vyplnit všechna data, kde je to věc hlavně účinné látky.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že výzvy učiněné správním orgánem I. stupně nebyly neurčité, a naopak odpovídaly požadavkům na určitost a srozumitelnost. Uvedené výzvy vždy přehledně shrnují aktuální stav situace a v příloze uvádějí konkrétní údaje, které po stěžovateli za účelem doplnění její žádosti byly požadovány. Stěžovatelka ostatně ani v průběhu prvostupňového řízení neurčitost a nesrozumitelnost výzev nenamítala. Důvodnou nepovažuje Nejvyšší správní soud ani námitku o nesplnitelnosti výzev, neboť celkový časový prostor k doplnění její žádosti přesahoval 7 měsíců (první výzva byla vydána dne 26. 2. 2019 a prvostupňové rozhodnutí dne 15. 10. 2019). Stěžovatelka navíc, jak na to přílehavě poukázal žalovaný ve svém rozhodnutí, nepožádala správní orgán o konzultaci, kde jí mohl být potřebný postup v doložení podkladů vysvětlen, přičemž ani nesplnitelnost výzev stěžovatelka ve správním řízení nenamítala. Stěžovatelka rovněž mohla požádat o prodloužení lhůty, pokud by k zajištění podkladů požadovaných správním orgánem I. stupně bylo zapotřebí delšího času. Toho však nevyužila.

[36] K argumentaci stěžovatelky, že žádný z požadavků uvedených ve výzvách č. 1 a 2 nevyplývá z čl. 43 odst. 2 nařízení č. 1107/2009, Nejvyšší správní soud konstatuje, že požadavky správního orgánu I. stupně lze zařadit pod informace uvedené čl. 43 odst. 2 písm. b) téhož nařízení; podle tohoto ustanovení lze vyžadovat veškeré nové informace v důsledku změn požadavků na údaje či kritéria, tzn. i informace nově požadované vzhledem ke změně právní úpravy provedené nařízením č. 2018/1981, jak vysvětlil žalovaný na str. 3 až 4 a 6 napadeného rozhodnutí. Není důvodná ani námitka, že výzvou č. 2 byla stěžovatelka vyzvána k odstranění jiných vad než výzvou č. 1, jelikož výzva č. 2 sice částečně obsahuje také určité nové požadavky, jak však správně poznamenal krajský soud, jednalo se především o konkretizaci výzvy č. 1.

[37] S námitkou týkající se nepřipustnosti odkazu na webové stránky se vypořádal již krajský soud v bodech 50. až 58., přičemž stěžovatelka se omezila na pouhé konstatování svého nesouhlasu s jeho závěry, aniž by na argumentaci krajského soudu jakkoli adekvátně reagovala. Jde-li o odkaz na webovou stránku správního orgánu I. stupně, který obsahuje

příručku pro žadatele o povolení přípravku na ochranu rostlin, výzva č. 1 i výzva č. 2 výslovně uvádí, že se jedná o verzi příručky pro žadatele z ledna roku 2016. Není proto důvodné tvrzení stěžovatelky, že jí není známo, jaké informace byly v období doručení výzev a trvání lhůt pro jejich realizaci na webu žalovaného zveřejněny, a obsah výzev tudíž není možné zjistit.

[38] Rovněž neobstojí tvrzení stěžovatelky, že druhá výzva byla učiněna pouhým odkazem na webové stránky, jelikož v příloze č. 1 této výzvy jsou kromě odkazu na webové stránky uvedeny konkrétní informace a přílohy, které je třeba doplnit. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že správní řád s hypertextovými odkazy explicitně nepracuje; to však neznamená, že by výzva učiněna touto formou byla v rozporu s § 45 odst. 2 správního řádu. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu je odkaz na webové stránky obsahující předmětnou příručku pro žadatele o povolení přípravku na ochranu rostlin v souladu se smyslem a účelem výzvy k odstranění vad žádosti, jímž je žadateli (stěžovatelce) sdělit, jakým způsobem má postupovat při odstranění nedostatků své žádosti. Postup správního orgánu I. stupně považuje zdejší soud za souladný se základními zásadami činnosti správních orgánů. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že k prvním dvěma výzvám je nutno přistupovat jako by nebyly, a to pro jejich neurčitost, nesrozumitelnost, rozpor s čl. 43 odst. 2 nařízení č. 1107/2009, a zejména pro nezjistitelnost skutečného obsahu obou výzev. Jak přílehlavě zdůraznil krajský soud, z reakcí stěžovatelky na dané výzvy je zřejmé, že byla obeznámena s požadavky stran předložení příslušné dokumentace, avšak výzvám dostatečně nevyhověla.

[39] K námitce stěžovatelky, že výzva č. 3 měla mít formu usnesení, nikoli přípisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní řád výzvě k odstranění vad podání podle § 45 odst. 2 nepředepisuje formu usnesení. Výzvu k odstranění nedostatků žádosti navíc nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 správního řádu, podle kterého správní orgán rozhoduje formou rozhodnutí pouze v případech stanovených zákonem. Z hlediska posouzení náležitostí písemné výzvy není rozhodující její forma (zda je výzva učiněna formou přípisu či usnesením), ale to, zda je výzva určitá, konkrétní, srozumitelná, individualizovaná, vztahuje se k dané věci a obsahuje veškerá potřebná poučení. Tyto požadavky výzvy učiněné správním orgánem I. stupně naplňovaly. Ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu nesouvisí s formou výzvy k odstranění nedostatků podání, jak se domnívá stěžovatelka, ale týká se určení lhůty k provedení úkonu.

[40] Pokud jde o stěžovatelkou odkazovaný *Letter of Access* (který obsahuje data o účinné látce od výrobce), Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že s ohledem na vývoj legislativy pro povolení obnovení přípravku *Kuprikol 250 SC* je třeba přiložit i další podklady, které vyplývají z nařízení č. 2018/1981, které bylo účinné a použitelné od 1. 1. 2019. Podmínky původně stanovené nařízením č. 540/2011 tedy byly přijetím nařízení č. 2018/1981 změněny; těchto změn v požadavcích na schválení obnovení povolení přípravku si stěžovatelka byla vědoma, neboť ve své žádosti ze dne 11. 12. 2019 o „reregistraci“ přípravku *Kuprikol 250 SC* právě na nařízení č. 2018/1981 odkazovala. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka si byla vědoma výše popsané legislativní změny, je její námitka stran porušení zásady ochrany legitimního očekávání nedůvodná. Správní orgány byly povinny postupovat podle právní úpravy, která byla účinná v době podání žádosti. Jak správně konstatoval krajský soud, ochrana legitimního očekávání nemá přednost před zásadou zákonnosti. Lze rovněž poukázat na konstatování žalovaného ve vyjádření ke

pokračování

kasační stížnosti, který zdůraznil, že se stěžovatelka nemohla dovolávat ustálené správní praxe, jelikož se jednalo o první řízení vedené podle nařízení č. 2018/1981.

[41] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že požadavky uvedené ve výzvě č. 3 byly nesplnitelné v důsledku časového prodlení správního orgánu I. stupně. Jak bylo uvedeno výše, všechny tři výzvy učiněné správním orgánem I. stupně byly dostatečně konkrétní, stěžovatelce bylo zřejmé, jaké podklady má k posouzení žádosti přiložit a rovněž jí k tomu byl poskytnut dostačující časový prostor. Stěžovatelka v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem v reakci na jednotlivé výzvy opakovaně poukazovala na dřívější dokumentaci (studie) a nikdy nezminila, že nemá dostatek času k vypracování a předložení požadovaných podkladů. Jak poukázal krajský soud i žalovaný, stěžovatelka zadala k vypracování některé požadované studie až poté, co bylo usnesením řízení zastaveno; stěžovatelce však nic nebránilo, aby tak učinila již na jaře roku 2019 k výzvě č. 1.

[42] Stěžovatelkou zmíněný závěr žalovaného, že správní orgán I. stupně vůbec z *Letter of Acces* neměl vycházet, protože o takový postup stěžovatelka nepožádala kvalifikovaným postupem, se v rozhodnutí žalovaného nenachází. Žalovaný v reakci na odvolací námitku stěžovatelky ohledně toho, že správní orgán I. stupně odmítl vycházet z již dříve předložených dokumentů či studií týkajících se účinných látek a tím porušil čl. 61 nařízení č. 1107/2009, uvedl, že k postupu podle zmíněného článku dochází na podnět žadatele; správní orgán nemůže s protokoly a studiemi volně nakládat, přičemž o postupu podle tohoto článku stěžovatelka nepožádala. Tento závěr žalovaného je správný. Z čl. 61 odst. 1 nařízení č. 1107/2009 totiž vyplývá, že k postupu podle toho článku, jehož cílem je zamezit opakovanému provádění zkoušek, dochází na základě žádosti. Stěžovatelka však žádnou žádost v tomto směru nevznesla.

[43] Ke stěžovatelkou namítanému porušení § 4 správního řádu ze strany správního orgánu I. stupně, kterého se měl dopustit tím, že stěžovatelku nepoučil o možnosti požádat o data postupem podle čl. 61 odst. 1 nařízení č. 1107/2009, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 4 odst. 2 správního řádu „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*“ Poučovací povinnost správních orgánů podle § 4 odst. 2 správního řádu tudíž nezahrnuje poučení o všech v úvahu připadajících možnostech a variantách postupu v řízení, které má účastník řízení k dispozici na základě relevantní právní úpravy. V této souvislosti lze poukázat na bod [55] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval: „*Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nález sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998 (U 18/10 SbNU 403)].*“

[44] Článek 43 odst. 6 nařízení č. 1107/2009, kterého se stěžovatelka dovolává, se týká situace, kdy z důvodů, které držitel povolení nemůže ovlivnit, není rozhodnutí o obnovení povolení přípravku přijato před uplynutím platnosti povolení. V takovém případě dotýčný členský stát podle tohoto článku platnost povolení prodlouží o dobu nezbytnou k dokončení posouzení a k přijetí rozhodnutí o obnovení povolení. O takovýto případ se

však v posuzované věci nejednalo, neboť stěžovatelce nic nebránilo vyhovět požadavkům správního orgánu I. stupně ve výzvách tak, aby došlo k odstranění vad její žádosti, a aby tak měla všechny potřebné náležitosti k jejímu meritornímu posouzení. Jak již bylo uvedeno výše, časový prostor k tomu měla dostatečný. Pokud stěžovatelka namítá, že se žalovaný nezabýval podklady a informacemi, které předložila v odvolacím řízení, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Stěžovatelka měla dostatečný prostor k doplnění své žádosti, nic jí nebránilo na výzvy reagovat a předložit požadované podklady, a tudíž se v případě podkladů předložených až v rámci odvolání nemůže jednat o skutečnosti nebo důkazy, které stěžovatelka nemohla uplatnit dříve. Pokud se tedy žalovaný nezabýval podklady předloženými stěžovatelkou po vydání prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení, postupoval v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu. Krajský soud se s obdobnou žalobní námitkou dostatečně vypořádal v bodech 63. až 65. napadeného rozsudku.

[45] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka byla správním orgánem I. stupně celkem třikrát vyzvána k předložení chybějících požadovaných podkladů, a tyto výzvy byly dostatečné a srozumitelné. Argumentace stěžovatelky, že nedostatečnost některých podkladů byla konstatována až v rozhodnutích správních orgánů, a tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí nemohla vady podání odstranit, proto neobstojí. Rovněž tvrzení o tom, že jí bylo neformálně důrazně doporučováno, aby se v řízení nechala zastoupit poradcem z řad bývalých zaměstnanců správního orgánu I. stupně, nemá vliv na skutečnost, že stěžovatelka navzdory opakovaným výzvám neodstranila nedostatky své žádosti o obnovení povolení přípravku *Kuprikol 250 SC*, a tudíž byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nebylo proto ani třeba, aby žalovaný ohledně tohoto tvrzení stěžovatelky prováděl dokazování. Nutno podotknout, že žalovaný se ve svém rozhodnutí primárně zabýval otázkou, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení. Jeho úkolem tedy nebylo věcné posouzení žádosti stěžovatelky. I přesto se k situaci v zahraničí týkající se schvalování přípravku *Kuprikol 250 SC* vyjádřil (byť stručně) na str. 12 a 13.

[46] K poukazu stěžovatelky na rozhodnutí o obnovení povolení přípravku *Kuprikol 50* na Slovensku, v souvislosti s nímž stěžovatelka uvádí, že podkladem pro jeho vydání byly tytéž informace, *Letter of Acces*, protokoly a studie jako v posuzované věci, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stěžovatelka toto své tvrzení nijak nedokládá. Nadto je nutné ve shodě s krajským soudem konstatovat, že se rozhodnutí Ústředního kontrolního a skúšobného ústavu poľnohospodárskeho v Bratislavě týká jiného přípravku. Krajský soud nepochybil, neprováděl-li tímto rozhodnutím dokazování. Krajský soud i žalovaný shodně poukázali na skutečnost, že stěžovatelka v návrhu registrační zprávy (část B0) uvedla Českou republiku jako členský stát zpravodaj pro centrální zónu a Slovensko jako dotčený členský stát. Slovenská republika tedy nebyla oprávněným členským státem zpravodajem, kterému podle čl. 43 odst. 3 ve spojení s čl. 35 nařízení č. 1107/2009 náleží koordinace ověřování shody a posuzování předložených údajů za všechny členské státy dané zóny, pro kterou byla žádost podána. Tímto státem byla Česká republika. Na stěžovatelkou zmíněné rozhodnutí Ústředního kontrolního a skúšobného ústavu poľnohospodárskeho v Bratislavě je proto třeba nahlížet jako na rozhodnutí správního

pokračování

orgánu jiného státu, které není pro správní orgány v České republice závazné, nedokládá projednatelnost žádosti stěžovatelky o vydání obnovení povolení přípravku a nemohlo ani stěžovatelce založit legitimní očekávání na obdobné rozhodnutí o její žádosti v České republice (ostatně bylo vydáno až poté, co bylo řízení o žádosti v České republice prvostupňovým rozhodnutím zastaveno). Argumentace stěžovatelky, že došlo k odlišnému posouzení žádosti o obnovení povolení přípravku Kuprikol 50 v členských státech EU, je mimoběžná.

[47] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti zmínila, že na celoevropské úrovni došlo ke sjednocení doby, po kterou mají být přípravky na bázi oxychloridu mědi povolovány, a žalovanému vytkla, že se nevypořádal s tím, že pokud bylo povolení prodlouženo již v březnu roku 2019, tak není možné, aby žadatelé museli předkládat testy a studie, jaké žádá správní orgán I. stupně. Žalovaný tuto argumentaci stěžovatelky neopomenul; ve svém rozhodnutí poukázal na situaci na Slovensku, Rakousku a Německu, přičemž uvedl, že v EU došlo k obnovení povolení přípravku s obsahem sloučenin mědi, jelikož Německo pouze prodloužilo povolení přípravku s obsahem účinné látky oxychlorid měďnatý do 31. 3. 2022. Žalovaný dále dodal, že ani v tomto případě nebylo vydáno rozhodnutí o obnovení povolení přípravku podle § 43 odst. 1 nařízení č. 1107/2007, o něž stěžovatelka žádala v posuzované věci, ale bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení podle čl. 43 odst. 6 nařízení č. 1107/2009 a žadatelé (na rozdíl od stěžovatelky) splnili požadavky uložené jim příslušnými právními předpisy a postupovali v souladu s evropskými metodikami (viz str. 12 rozhodnutí žalovaného). Uvedené závěry žalovaného stěžovatelka nikterak nespornuje. Nelze proto přisvědčit stěžovatelce, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zahraničními rozhodnutími.

[48] Stěžovatelka se nesprávně domnívá, že správní orgán I. stupně v podstatě meritorně žádost hodnotil. Správní orgán I. stupně byl oprávněn zhodnotit, zda jsou stěžovatelkou předložené podklady pro obnovení povolení přípravku *Kuprikol 250 SC* dostačující a zda lze v řízení dále pokračovat. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně však nevyplývá, že by stěžovatelkou předložené podklady jakkoli hodnotil z hlediska jejich obsahu. Z prvostupňového rozhodnutí naopak vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl kontrolu formální úplnosti předložených podkladů za účelem zjištění, zda lze zahájit jejich odborné posuzování a ověřit, že přípravek *Kuprikol 250 SC* splňuje všechny požadavky vyplývající z dotčených právních předpisů; dále správní orgán I. stupně specifikoval údaje, které nebyly stěžovatelkou předloženy, ačkoliv k tomu byla vyzvána. Z důvodu nedoložení požadovaných podkladů řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil.

[49] Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, pro kterou bylo na místě jeho rozhodnutí krajským soudem zrušit, zdejší soud rovněž nepřisvědčil. Žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že došlo ke změně nařízení č. 284/2013, které požadavky na splnění čl. 43 (a také čl. 29) nařízení č. 1107/2009 a požadavky na obnovení povolení nikoliv nepodstatně změnilo. V případě nařízení č. 2018/1981 se ve vztahu ke stěžovatelce nejednalo o pouhé posunutí platnosti schválení na 31. 12. 2025; toto nařízení mj. stanovilo, že žadatel (stěžovatelka) musí doložit údaje k bezpečnosti zdraví lidí, ochraně vody a necílových organismů a z nich mimo jiné vyplývající stanovení dávky přípravku, aby správní orgán mohl ověřit, zda přípravek i nadále splňuje kritéria čl. 4 nařízení č. 1107/2009. Tvrzení stěžovatelky, že v minulosti probíhala identická řízení o obnovení povolení a že nedošlo ke

změně příslušných právních předpisů, pak žalovaný vyhodnotil jako nesprávná, neboť předchozí řízení o obnovení povolení, na která stěžovatelka odkazuje, byla zahájena ještě před účinností nařízení č. 1107/2009 a probíhala podle vnitrostátní právní úpravy (zákona o rostlinolékařské péči), přičemž se v této době v souladu s transpozicí směrnice Rady č. 91/414 ze dne 15. 7. 1991, vycházelo z hodnotící zprávy Komise pro sloučeniny mědi ze dne 23. 1. 2009. Nadto žalovaný podotkl, že skutečnost, že se nezměnilo znění čl. 43 nařízení č. 1107/2009 neznamena, že se nezměnily požadavky na obnovení povolení (čímž fakticky došlo již zmíněnými prováděcími nařízeními). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že požadavky na schválení, resp. obnovení povolení přípravku žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně popsal.

[50] Stěžovatelce nelze dát za pravdu ani v tom, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného působí nepřesvědčivě i v tom směru, že jí předložené podklady správní orgány nebyly ochotny či schopny vyhodnotit. V první řadě je třeba uvést, že stěžovatelka konkrétně neuvádí, o které podklady se mělo jednat. Podstatou věci přitom bylo zastavení řízení z důvodů neodstranění vad žádosti stěžovatelky, nikoli meritorní rozhodnutí na základě posouzení stěžovatelkou předložených podkladů, žalovaný se navíc ke stěžovatelkou předloženým podkladům vyjádřil. Poukázat lze v tomto směru např. na str. 5 rozhodnutí žalovaného, kde konstatoval, že některé předložené studie nesplňují požadavky nařízení č. 284/2013 a studie nejsou v souladu se standardními příslušnými metodikami; proto nemohlo být ověřeno splnění kritérií validity studií a je nutné na ně pohlížet, jako by nebyly předloženy.

[51] Kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[52] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu